

РЕШЕНИЕ

№ 1188

гр. Варна, 09.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добрина Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. Атанасова
като разгледа докладваното от Добрина Петрова Гражданско дело № 20223110107850 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД с ЕИК 200644029 със седалище гр. София срещу С. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. В. за приемане на установено в отношенията между страните съществуване на вземане за сумата от 297 лв., представляваща главница, дължима по Договор за кредит № CREX-15057263 от 24.07.2017 г., сключен между С. С. К. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, с ЕИК 130697606, като в последствие взимането по договора е цедирано в полза на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., сумата от 30,78 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 20.02.2019г. до 20.08.2019г., сумата от 65,61 лв., представляваща лихва за забава, начислена за периода от 21.02.2019 г. до 11.10.2021 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 13.10.2021 г. – датата на депозиране на заявлението в съда, до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15105/2021г. по описа на ВРС.

Ищецът твърди, че на 13.07.2017 г. между „БНП Парнба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и С. С. К. е сключен Договор за потребителски кредит с номер CREX-15057263, въз основа на които между страните възниква облигационноправна връзка.

По силата на договора кредитодателят предоставя на кредитополучателя кредит в размер на 930,00 лева, с цел финансиране покупката на стоки (климатик MIDEA модел 12). Сочи, че договорът за кредит е сключен при фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т.5 ЗПК, който е в размер на 34,68%. Кредитодателят „БНП Парнба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е изпълнил задълженията си. Подписвайки договорът, ищеца сочи, че кредитополучателят е удостоверил получената стока/услуга.

От своя страна кредитополучателят се задължил да върне предоставения кредит (главница), ведно с дължимите лихви на 24 броя месечни погасителни вноски, чиито размер и срок са посочени в погасителен план.

Ищецът твърди, че кредитополучателят, ответник не изпълнява всички свои задължения по договора за кредит и преустановява плащанията, като падежът на първата неплатена вноска е настъпил на 20.02.2019 г. Считано от следващия ден длъжникът изпада в забава. В този случай се дължи на основание чл. 86 ЗЗД обезщетение за забава (лихва за забава), чийто размер се изчислява спрямо действащата законна лихва, както и уговорената договорна възнаградителна лихва.

Ищецът сочи, че крайният срок за изпълнение на договора за кредит настъпва на 20.08.2019 г., с което става изискуем целият неизплатен остатък от главното задължение — главницата, която е дължима ведно със законната лихва за забава (съгласно чл. 86 ЗЗД) от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на задължението. Дължи се и неизплатената част от договорната възнаградителна лихва, считано от падежа на първата неплатена вноска до края на срока на договора, както и лихва за забава за периода преди подаване на заявлението.

На 19.08.2019г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" ЕИК 204915054 /правоприемник на кредитодателя „БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД/ в качеството му на цедент и доверителя ми „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪА" ЕАД, в качеството му на цесионер е сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който цедента прехвърля на цесионера портфолио от вземания, индивидуализирани в Приложение № 1а. На 02.12.2019 г. е подписано Приложение № 1а, в което подробно са индивидуализирани и описани цедираните със същото вземания. По силата на договора и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД титуляр на вземанията по договора за кредит, включително вземанията, претендирани в настоящото производство, става ищеца.

Ищецът излага, че с оглед задължението си по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, цедентът „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" ЕИК 204915054 упълномощава цесионера „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪА" ЕАД да уведоми С. С. К., за прехвърлянето на вземанията спрямо него. Твърди се, че е изпратена чрез „Български пощи" ЕАД препоръчана пратка, съдържаща уведомление за цесия до посочения адрес в договора за кредит. Същият е посетен от пощенски служител, който е установил, че лицето се е преместило на друг адрес. Ищецът счита, че съгласно чл. 7 от договора, всички съобщения с изявления на кредитора, отправени към кредитополучателя се считат за получени и узнати от него, ако бъдат изпратени на адреса, предоставен от кредитополучателя.

Независимо от гореизложеното, представя за връчване с исковата молба уведомление по реда на чл. 99 ЗЗД.

Ищецът излага, че поради неизпълнение от страна на кредитополучателя на договорните му задължения, в качеството си на цесионер по Договора за кредит, предявява претенцията си по съдебен ред. Ищецът претендира съдебно-деловодни разноски.

В едномесечния срок за отговор ответникът чрез назначен от съда особен представител оспорва исковете. Оспорва законосъобразността на извършената цесия. Възражава, че съдържанието на процесния договор, не отговаря на императивно предписаните правила, обективирани в разпоредбите ЗПК. Възражава, че не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 и договорът е недействителен. Счита, че клаузата за годишен размер на разходите от 40.77% е прекомерна, противоречи на добрите нрави и в този смисъл е неправопавна, респективно нищожна.

Ответникът счита, че иска за акцесорното вземане за мораторна лихва се явява неоснователен, доколкото не се доказва по безспорен и категоричен начин дължимостта на претендираната главница. С оглед изложените съображения моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа и правна страна и прави следните

правни изводи:

По частно гражданско дело № 15105/2021 г. на ВРС е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу С. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. В. да заплати на кредитора „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД с ЕИК 200644029 със седалище и адрес гр. София, п.к. 1407, кв. Хладилника, ул. „Хенрик Ибсен“, № 15, ет. 6, за сумата от 297 лв. (двеста деветдесет и седем лева), представляваща главница, дължима по Договор за кредит № CREX-15057263 от 24.07.2017 г., сключен между С. С. К. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, с ЕИК 130697606, като в последствие взимането по договора е цедирано в полза на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., сумата от 30,78 лв. (тридесет лева и седемдесет и осем стотинки), представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 20.02.2019г. до 20.08.2019г., сумата от 65,61 лв. (шестдесет и пет лева и шестдесет и една стотинки), представляваща лихва за забава, начислена за периода от 21.02.2019 г. до 11.10.2021 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 13.10.2021 г. – датата на депозиране на заявлението в съда, до окончателното изплащане, както и сумата от 25 лв. (двадесет и пет лева) за платена държавна такса и 50 лв. (триста и шестдесет лева) заплатено юрисконсултско възнаграждение.

По делото са представени уведомление за извършено прехвърляне на вземания от 20.06.2022г., Договор за потребителски кредит CREX-15057263/13.07.2017г., условия на договора, Стандартен формуляр, Декларация за предоставяне на данни, Фактура № 0000000366/13.07.017г., Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019г.; Писмено потвърждение от 02.12.2019г. и Приложение №1а от 02.12.2019г.;

От заключението на приетата от съда и неоспорена от страните ССЕ се установява, че С. С. К., ЕГН *****, е закупила с отпуснатия стоков кредит климатик „Midea“ по фактура №366/13.07.2017г. в размер на 930,00лв., с което е усвоила паричен кредит по Договор за потребителски паричен кредит с № CREX - 15057263. Съгласно общите условия на чл.1 кредитополучателят се съгласява кредита да бъде изплатен пряко по банковта сметка на търговския партньор. Ответникът е извършил плащания, за погасяване на задължението по Договор за потребителски паричен кредит с № CREX - 15057263, като същите са в общ размер на 98334 лв. Въз основа на Справката за получените плащания от ответника експертизата установява, че последното плащане по кредита е на 22.01.2019г. с вноски от 54,63 лв. Падежът на първата изцяло неизплатена месечна вноска по Договор за потребителски паричен кредит с № CREX - 15057263 е вноска 19 с падеж 20.02.2019г. посочва се с получените плащания в размер на 983,34лв., какви задължения за главница и възнаградителна лихва са погасени. Размерът на остатъчното задължение на кредитополучателя по Договор за потребителски паричен кредит с № CREX - 15057263 е: главницата в размер на 297,00 лв. и договорна възнаградителна лихва - 30.78 лв. Изчисленият размер на начислената върху установената от вещото лице главница - 297,00 лв., забава в размер на законната лихва за периода от 21.02 2019 г. до 11.10.2021 г. с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г. вкл. е 69,30 лв

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Не се спори между страните, а и от представените като писмено доказателство по делото Договор за потребителски кредит CREX-15057263/13.07.2017г се установява, че между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, от една страна и С. С. К. от друга, е сключен договор за потребителски кредит, по силата на който на ответника е предоставен кредит за финансиране закупуването на стоки в размер на 930 лв. Уговорената между страните възнаградителна лихва за целия период на договора възлиза в размер на 381,12 лв., като задълженията по кредита са платими съгласно погасителен план на 12 равни месечни вноски, всяка в размер на 54,63 лв., платими ежемесечно в периода от 20.09.2017 г. до 20.06.2019 г. Стоката, климатик на стойност 930 лева видно от съдържанието на фактура

№366/13.7.2017г. е получена от ответника.

Кредиторът по договора за потребителски кредит „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД въз основа на договор за прехвърляне на вземането (цесия) от 19.08.2019г. е прехвърлил вземането си в полза на „Агенция за събиране на вземаната“ ЕАД, към договора е представено и Приложения №1, от което се установява, че вземането на произтичащо от договор за потребителски кредит CREX-15057263/13.07.2017г. на стойност от 930 лева е предмет на продажба, същото описано по основание и размер под №162 от цитираното приложение. Предмет на договора са вземанията, като за главница, така и тези по дължима лихва, просрочена лихва, неустойка, такси и други разходи. Според [чл.99 33Д](#) кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Въз основа на пълномощно представляващия „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е упълномощил представляващия Фронтекс Интернешънъл ЕАД да осъществи уведомяване на осн. [чл.99, ал.3 33Д](#) на всички длъжници по сключения договор за цесия.

Към приложенията на исковата молба е представено уведомително писмо от пълномощника/ищец за прехвърляне на вземането /л. 22 по реда на [чл. 99, ал. 3 33Д](#) от цедента до длъжника. Уведомлението, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно [чл. 99, ал. 3, пр. 1 33Д](#), с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание [чл. 99, ал. 4 33Д](#).

Като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, извършеното по този начин уведомление следва да бъде съобразено от съда по силата на [чл. 235, ал. 3 ГПК](#) при разглеждане на иска на цесионера срещу длъжника /[решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о. и решение № 78 от 09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о. /](#).

Същото се прилага независимо, че по делото ответникът не участвал в личното си качество, а чрез назначен особен представител. Извод, че не настъпват последниците на [чл. 99, ал. 4 33Д](#), не може да се направи единствено от обстоятелството, че не ответникът лично в качеството му на длъжник, а особеният му представител е получил исковата молба и приложенията към нея, включително уведомлението за цесията. Това е така, доколкото процесуалният закон в [чл. 47, ал. 6 ГПК](#) е предвидил достатъчно надежден механизъм, компенсиращ личното участие на ответника в процеса, посредством института на особения представител. Респективно същият е надлежен адресат на всички твърдения наведени от ищеца с исковата молба, включително такива за извършена цесия.

Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат, свързаните с факта на връчване правни последици.

В този смисъл е решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г. на I т. о. на ВКС, което независимо, че е постановено във връзка с обявяването на предсрочна изискуемост, чрез получаване на уведомление от назначения на ответника особен представител, съдът счита, че е приложимо и при връчване на уведомление за прехвърляне на вземане.

С оглед изложените съображения съдът намира, че в хода на процеса по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК ответникът е редовно уведомен за извършената цесия, уведомителното писмо съдържа конкретно посочване на правоотношението - вземанията, които са предмет на настоящото производство. Ето защо ищецът е материалноправно легитимиран да претендира всички вземания въз основа на процесния договор за кредит, тъй като последният дължи да престира на него, а не на стария кредитор.

Така изложеното налага извода, че настоящия ищец се явява активно материално и процесуално легитимиран, доколкото е носител на спорното вземане, което е придобил по силата на договор за цесия от 19.08.2019г., който факт е настъпил преди депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в съда – 20.10.2021г.

Няма спор, че като вид търговска сделка за предоставяне на финансова услуга процесния договор за банков кредит попада в приложното поле на ЗЗП, вкл. нормите на чл. 143- чл. 146 ЗЗП, както и че ответницата, като кредитополучател има качеството на "потребител" по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП.

След като процесният договор за кредит е с характер на потребителски договор, то и на основание § 13, т. 1 ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) следва, че освен правилата на ЗПК, които важат за всички договори за потребителски кредит и уреждат императивните правила за определяне на тяхното съдържание и клаузи, приложими са и правилата на ЗЗП. Нормите, уреждащи неравноправни клаузи/нищожността на сделките са от императивен характер и за приложението им, съдът следи и служебно, защото когато страна се позовава на договор, съдът е длъжен да провери неговата действителност, респ. нищожност, пряко изводима от вида и съдържанието на договора, респ. надлежно въведените в процеса, и без да има позоваване на нищожност (в този смисъл решение № 384 от 02.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1450/2010 г., I г. о., ГК).

Видно от приложените писмени доказателства, между страните е сключен Договор за потребителски кредит CREX-15057263/13.07.2017г за сумата 930 лв, подлежаща на възстановяване на 22 месечни вноски /всяка по 54,63 лева/, съставляващи главницата по заема, ведно с оскъпяването ѝ съгласно ГПР/40,77%/ и договорения ГЛП от 34,68%. Ответницата преустановила плащането на вноските още на първата падежна дата- 22.01.2019 г. към която дада е заплатила общо 983,34 лв. /CCE/.

Съдът намира, че процесният договор е недействителен. Видно от съдържанието на същия, като стойности са посочени годишният процент на разходите – 40,77 % и лихвен процент – 34,68 %, като само от тези данни не може да се установи по какъв начин се формира годишният лихвен процент и какъв е действителният му размер. Съгласно §1, т.2 ДРЗПК, общата сума дължима от потребителя /по договор за кредит/ е сбор от общия размер на кредита и общите разходи по кредита. От своя страна, последните включват всички разходи по кредита, а именно - лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници, както и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, в т.ч. допълнителни услуги и застрахователните премии. С разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК е определен лимит на размера на ГПР - пет пъти размера на

законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС на Република България. Съгласно чл.1 на ПМС №426/18.12.2014 г. годишният размер на законната лихва за просрочени парични задължения се определя от размера на основния лихвен процент на БНБ в сила от 01 януари, съответно от 01 юли на текущата година плюс 10 процентни пункта. Дневният размер на законната лихва за просрочени парични задължения е равен на $1/360$ част от годишния размер. За периода на действие на договора е валиден основен лихвен процент /проста годишна лихва/ в размер на 0.00 на сто, определен на осн. чл.35 ЗБНБ - видно от публикации на прессъобщения в сайта на БНБ - www.bnb.bg. Видно от представеното по делото писмени доказателства и от заключението на проведената по делото съдебна експертиза, дължимата от ответника лихва по кредита е в общ размер на 381,12 лева /40,98% от размера на главното задължение. Съответно вписаната стойност в договора за кредит не отговаря на лихвения процент, с който се олихвява кредита. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал.1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Това означава, че в ГПР следва да са включени всички дължими от кредитополучателя суми.

В рамките на дължимата служебна проверка за неравноправни клаузи, съдът намира, че процесният договор за потребителски кредит е в нарушение на [чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК](#), тъй като посочването на абсолютната стойност на ГПР не е достатъчно, а е необходимо да се отразят допусканията, използвани при изчислението му по определения начин, в която насока са и изискванията на [чл. 19, ал. 1-2 от ЗПК](#), което в случая не е сторено. Неспазването им препятства проверката дали ГПР не надхвърля петкратния размер на законната лихва, предвид забраната по [чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#) и дали посочената клауза относно ГПР не е нищожна- [чл. 19, ал. 5 от ЗПК](#), поради което е съществено и води до недействителност на договора- [чл. 22 от ЗПК](#) и на основание [чл. 23 от ЗПК](#), ответницата е освободена от задължения за лихва и други разходи по кредита. Задължена е да върне само получената главница от 930 лв.

С оглед изложеното по-горе във връзка с възраженията за недействителност съдът намира, че същите са основателни, и съгласно [чл. 23 ЗПК](#), когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи.

Ответницата дължи плащане единствено на предоставения заем от 930 лева, а доколкото се установява, че са платени общо 983,35 лева, то искът се явява изцяло неоснователен. Съответно следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

На основание чл.78, ал.3 от ГПК искане ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответницата направените в производството разноски.

Предвид т.12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ВКС на ОСГТК, настоящият състав дължи произнасяне относно извършените в заповедното производство по чл.410 от ГПК разноски .

Тъй като, липсва направено искане от ответницата за разноски, както и представяне на доказателства в тази насока разноски не се присъждат в полза на ответницата.

С оглед приключване на производството, следва да се изплати възнаграждение на особения представител на ответника в размер на 300 лв., от внесения депозит от ищеца.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД с ЕИК 200644029 със седалище гр. София срещу С. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. В. искове по чл.422 от ГПК за приемане на установено в отношенията между страните съществуване на вземане за сумата от **297 лв. (двеста деветдесет и седем лева)**, представляваща главница, дължима по Договор за кредит № CREX-15057263 от 24.07.2017 г., сключен между С. С. К. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, с ЕИК 130697606, като в последствие взимането по договора е цедирано в полза на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., сумата от **30,78 лв. (тридесет лева и седемдесет и осем стотинки)**, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 20.02.2019г. до 20.08.2019г., сумата от **65,61 лв. (шестдесет и пет лева и шестдесет и една стотинки)**, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 21.02.2019 г. до 11.10.2021 г., **ведно със законната лихва** за забава върху главницата, считано от **13.10.2021 г.** – датата на депозиране на заявлението в съда, до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15105/2021г. по описа на ВРС.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ в полза на адв. Н. К. Т. от ВАК, възнаграждение в размер на **300 лв. (триста лева)** за осъществено процесуално представителство, в качеството му на особен представител на С. С. К., за която сума е внесен депозит от насрещната страна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му пред Варненски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Варна: _____